„Waat', seal on sino wennad, kes meie peale ootawad, meid igaskohas taganõuawad ja kõigel wiisil ärahukata püawad. Mina olen sind surmast peästnud, olen sind õpetanud ühe paadi, wibupüssi ja wibupüssi wardaid tegema. Sina oled kaa mino käest õppinud mõndasugu kurja ja kiskjat metsaelajast mahalaskma, meie sõariistadega sõdima ja waenlase wasto wõitlema. Mis sa alles olid, kui mina sind oma tuppa wiisin? Sino wäikesed käed olid nõdrad ja wäätimad kui lapse käed, kes sind ei jõudnud täita ega katta; sino hing oli pimeduses; sina ei mõistnud weel kedagi, ei ühtegi. Kõik mis sul nüüd on ja mis sa oled, seda olen mina sulle annud. Kas sa wõiksid nüüd weel nii kõwa ja täno-tundmata südamega olla, ja meie wasto oma sõariista pruukida?"

Inglis ohwtser tõutas pühalikult selle peale, ennem tuhatkorda ise surra, kui ühe ainsa Indiamehe werd ärawalada.

Neegri peälik laskis oma halli pea raskes mõttes tükki aja rinna peal puhata, kattis oma näo kätte alla, waatas siis jälle tüki aega noore wangi peale ja küsis teda ühe heälega, mis selgeste sest suurest armust ja walust tunnistas, mis tema südame põhjas uinusid:

„Kas sino isa elab weel?"

„Jah, ma arwan, ta jäi minust Inglismaale täie terwisel järele."

„Mis tema nimi on, ja kas ta ehk wahhest kaa siin on komandiriks seisnud?" küsis neeger.

„Meie nimi on Preston, ja mino isa oli neliteistkümmend aastad siin maakondas rügemendi komandir."

„Oh sina õnneto inimene!" hüüdis neegri peälik. Wähe aja pärast raskest mõtetest ülesärkades ütles ta: „Kas sa tead, et mina kaa ükskord isa olin? Seda mina ei olle mitte ennam! Mina nägin oma poja, omma kalli ainsa poja, teie sõameeste wastas lahingis kukkuwa, tema on wiimse silmapilguni wapraste sõdinud ja kui üks mees mino kõrwas surnud. Ta oli üleüldse haawu täis, kui tema kukkus, teda tappis — — Aga olgo sest kül, mina olen tema surma äratasunud, ja, ma olen teda täieste tasunud!"

Nende wiimse sõnade juures tõstis ta kõige rammuga oma heäle ja wärises ise üleüldse seda üteldes. Ta silmad läksid segaseks aga naad seisid kuiwad, wägise rõhus tema õhkamisi maha, mis südame põhjast ülesse kippusid ja wõitles nõnda üks tük aega iseenesega. Kui ta aegamõõda jälle rahulisemaks jäi, pööras ta silmad homiko poole, kus just päikese tõusmine uut pääwa kuulutas, ja ütles nooremehe wasto:

„Nääd sa seda kena ja uhket taewast selle pääwatõusu kuldse ehas? ja kas sa rõõmustad ennast kaa seda nähes?"

„Ja, see rõõmustab mind wäga," oli wastus.

Eesti-ma rahwa Kalender 1858 , lk. 32